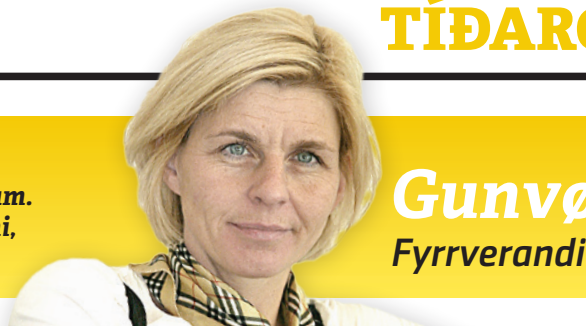

Tíðargreinin verður skrivað av skiftandi fólki, sum ikki dagliga eru knýtt at blaðnum. Evnini eru ymisk, men viðgera øll okkurt evni, sum er viðkomandi fyri tíðina júst nú.

Gunvør Balle

Fyrrverandi løgtingskvinna og sendikvinna í Íslandi

okkum til góðar. Londini eru lík á mangan hátt – samfelagsbygnaður- og stódd, veðurlag, mentan og fólk – og tí liggur tað beint fyri at hyggja eftir hvussu grannar okkara fyri vestan hava gjørt. Gjøgnum frálíka samstarvið millum politikarar í Føroyum, Íslandi og Grønlandi í Út-norðurráðnum hava vit fingið tilsøgn frá starvsfeløgum okkara í Altinginum, at bæði íslenskir politikarar og embætisfólk fegin vilja samstarva við okkum um hetta stóra mál.

Søgan um palestinsku einkjurnar og børn teirra, ið komu til Akranesar

Eg búði sjálv í Íslandi í 2008, tá ið stjórnin, í samstarvi við Akranes kommunu, gjørdi av, at taka ímóti 29 palestinskum kvota-flóttafólkum úr Irak. Hetta vóru einkjur við børnum, sum høvdu mist sínar menn á syndarligan hátt og sum høvdu verið leingi í flóttafólkalegum. Her fór íslenska stjórnin í samráð við UNHCR um hvønn bólk av flóttafólkum tey kundu átaka sær at taka ímóti og úrslitið gjørdist at bjóða hesum einkjum og teirra børnum til landið. Áðrenn Akranes kommuna tók avgerðina, var drúgv umrøða millum íbúgvareinar í kommununi og hóast mong vóru ivasom, vóru flestøll sinnaði at bjóða hesum familjum vælkomnum og at hjálpa til so hetta kundi eydnast.

er altíð trupul, bæði tí tað snýr seg um menniskju í dýrastu neyð, men eisini orsakað av, at so nógv okkara bera ein skiljandi ótta fyri hesum fremmanda og eru í iva um hvørjar avleiðingar tað fer at fáa fyri samfelagið, at vit lata upp fyri fólki við heilt øðrvísi mentan og uppruna.

Ein læra úr Akranesi er, at tað sum er mest týðandi fyri at tað skal eydnast væl at taka ímóti flóttafólki, er at tey fáa ta tænastru teimum tørvar. Sum heild, eru royndirnar frá Akranesi góðar, hóast tað sjálvsagt vilja vera avbjóðingar, ið taka langa tíð at loysa.

Integrasjón er lykilin

Ein partur av uppgávuni ið fylgir við tí, at taka ímóti flóttafólki, eru skipanir fyri integrasjón. Í Føroyum búgva í dag longu 1600 fólk, ið koma úr londum uttanfyri Norðanland. Og íalt ganga 2.464 fólk millum okkum, ið ikki hava føroyskt sum móðurmál. Hetta eru fólk, sum sjálv hava leitað sær higar at búgva og sum vit hava givið alt ov lítlan ans og virðing. Hesi hava ikki havt góðar móguleikar fyri at sleppa uppí part í okkara samfelag, fyrst og fremst tí tilboðini um undirvísing í føroyskum hava verið alt ov fá og stutt. Tí hevur tað stóran týðning í hesum kjakinum, at vit taka integrasjón í álvara og seta neyðuga orku av til at útlendingar ella flóttafólk, ið koma higar at búgva,

»Latið okkum halda høvdið kalt, men hjartað heitt«

Talan var um væl fyrireikaða og demokratiska prosess, har íbúgvir í Akranesi vóru væl kunnað og fleiri sjálv játtaðu at vera partur av uppgávuni. Og júst hetta hevur alstóran týðning fyri at integrasjónin skal eydnast. Palestinsku konurnar fingi eitt heim og eitt arbeiði, eina stuðulsfamilju, tulkatænastu, undirvísing í íslenskum 4 dagar um vikuna, umframt sálarfrøðiliga og læknaliga hjálp. Og serligar fyriskipanir vóru gjørdar til at taka sær væl av børnunum og teirra tørvi. Sum skilst, var ein av størstu avbjóðingunum, at finna sálarfrøðiliga hjálp á arabiskum, tí hóast tulkarnir vóru frálíkir høvdu teir sjálvsagt sínar avmarkingar. Summar konur eru síðan fluttar aftur, men hinar búgva framvegis á Akranesi. Børnini lærdu skjótt íslenska málið, men verri gekst hjá teimum eldru.

Stjórnin rindaði Akranes kommunu ávíst endurgjald í tvey ár, men tænastran gekk yvir longur enn tvey ár, og tí vóru summi ónøgd við at kommunan situr eftir við útreiðslunum, umframt tað sum hesi tvey ár kostaðu. Umrøðan um slík mál

hava ein veruligan kjans at trívast og mennast í Føroyum.

Haldi hetta brotið úr grein hjá tíðarritinum »The Economist« ið snúði seg um flóttafólk, er vert at hugsa um:

»People who cross deserts and stormy seas to get to Europe are unlikely to be slackers when they arrive. On the contrary, studies find that immigrants around the world are more likely to start businesses than the native-born and less likely to commit serious crimes, and that they are net contributors to the public purse. The fear that they will poach our jobs or drag down local wages is also misplaced. Because they bring complementary skills, ideas and connections, they tend to raise the wages of the native-born overall, though they may slightly reduce those of unskilled local men. And the migrants themselves benefit enormously.«

Loyvi mær at enda við hesum orðum hjá Katrini á Neystabø, aðal-skrivara í Amnesty International Føroya Deild: »Latið okkum halda høvdið kalt, men hjartað heitt«.